

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

De lentefee en de vorstreuzen

In hun glinsterende paleis van ijsbergen waren de Vorstreuzen van plan om Iduna, de Lentefee, en de zeldzame schat die ze bewaakte, te stelen. Rijpe vorst, Noordenwind, Natte sneeuw, Hagel en Sneeuwstorm werden rusteloos, opgesloten in hun bevroren woestenij van het noorden. Ze verlangden ernaar om de vallei van de lente binnen te gaan en verwoesting te brengen op de vruchtbare velden.

"We zijn hulpeloos, tenzij we de Lentefee vangen en de mand met gouden appels van haar stelen," zei Rijpe vorst. 'Zolang ze deze levengevende vrucht bewaakt, zal de hele natuur zich verheugen; de vogels zullen hun dwaze liedjes zingen; bloesems zullen pronken in de weiden; groene gewaden zullen de bomen versieren, en de mensen zullen genieten van eeuwige jeugd en kracht. 'Wat je zegt is waar,' zei de reus Noordenwind. "Als ik maar de vallei van de lentefee kon betreden, zou ik zo lang en luid huilen dat die vervelende vogels zouden stoppen met hun eindeloze gezang."

"Ha! Haha!" lachte de reus Sneeuwstorm. 'Je zou mijn hulp nodig hebben, geloof ik. Een van mijn bezoeken in de vroege ochtend zou de trillende dauwdruppels in ijspegels veranderen en de lachende gezichten van de beekjes in ijs veranderen!'

'Vooral als ik met jou meeging,' voegde de reus IJzel sluw toe.

"Oh, ik wil dat jij en je tweelingbroer Hagel meedoen," knikte Sneeuwstorm. 'Ik weet hoe gemakkelijk je het gras en de bloemen kunt opsluiten in ijs dat ze niet kunnen breken, en Hagel heeft een heel slimme, snelle manier om alle bladeren af te snijden. Maar de vraag is nu hoe we de lentefee zullen vangen wiens appels de vallei fris en mooi houden en de mensen voor altijd jong houden!'

Even zwegen de Vorstreuzen. Vele malen eerder hadden ze geprobeerd om de fee Iduna en haar schat te vangen, maar ze faalden altijd.

'Ik weet het,' zei Rijpe vorst. 'We moeten hulp krijgen van Loki, de Prins van Onheil. Hij woont in Asgard, in de buurt van de Lentefee, en mensen zeggen dat hij Iduna vaak bezoekt om zich te verfrissen met een van haar levengevende appels. Laten we hem eerst vangen en hem dan dwingen ons te helpen. Wij reuzen worden snel oud! De magische appels zouden onze kracht voor de komende jaren vernieuwen!'

"Akkoord!" zeiden Noordenwind, Sneeuwstorm, IJzel en Hagel met één stem. "Eerst Loki en dan Iduna!"

Na veel discussie werd besloten dat Sneeuwstorm zou proberen Loki te vangen.

Korte tijd na de vergadering van de Vorstreuzen vermaakte Loki, de Prins van Onheil, zich met een groot vuur dat hij had aangemaakt op een van de heuvels net voorbij de stad Asgard. Meerdere keren stopte hij en tuurde naar de lucht om te zien wat de enorme schaduw veroorzaakte die naast hem leek te zweven. Hij zag niets anders dan een gigantische adelaar die rond de top van de heuvel wervelde. Plotseling dook de

grote vogel vlak bij hem neer. Hij pakte een stok en sloeg de adelaar op de rug. Tot Loki's verbazing bleef het ene uiteinde van de stok aan de adelaar plakken en de Prins van Onheil kon zijn handen niet losmaken van het uiteinde dat hij vasthield. De adelaar spreidde zijn enorme donkere vleugels en vloog weg over rotsen en heuvels ver naar het noorden.

"Help! Help!" schreeuwde de doodsbanige Loki, maar hoewel hij met al zijn kracht worstelde, kon hij niet ontsnappen aan zijn ontvoerder.

Toen ze een eenzame plek bereikten, ging de adelaar op een berg zitten en uit zijn veren stapte de reus, Sneeuwstorm, die zei: "Loki, je bent in mijn macht en je zult niet ontsnappen totdat je belooft de Vorstreuzen te helpen in een heel moeilijke taak!"

"Wat dan?" hijgde de bange Loki.

'Je moet ons helpen Iduna, de lentefee, en de schat die ze bewaakt te vangen. We kunnen de Vallei van de Lente pas binnengaan als Iduna onze gevangene is.'

"Helpen om de schat te vangen!" zei Loki. "Onmogelijk!"

"Dan gaan we naar het noorden," verklaarde Sneeuwstorm terwijl hij zijn adelaarskleed weer aantrok.

"Stop! Stop!" riep Loki verschrikt uit. "Laat me even nadenken!"

Na een korte overweging legde Loki een eed af dat hij Iduna en haar schat zou verraden. Toen werd de Prins van Onheil bevrijd en keerde Sneeuwstorm terug naar het noorden.

De volgende dag liep Iduna laat in de middag door haar vallei. De bladeren dansten op de muziek van een zacht

briesje. Een heerlijke geur van hyacinten en rozen geurde de vallei. Ze ging bij een fontein zitten en zette haar mand vol appels op de grond.

Een lange schaduw verduisterde het pad naast haar, en omhoog kijkend zag de Lentefee Loki staan.

"Ik kom voor het verfrissende geschenk van een van je appels, Iduna," zei hij. "Een lange reis heeft mijn ledematen vermoeid en mijn geest gebroken."

"Je bent van harte welkom eentje te eten," zei Iduna terwijl ze

haar doos opende. "Het is al een tijdje geleden dat je een gouden appel hebt geproefd."

Loki begon het kostbare

geschenk op te eten en Iduna hield hem nauwlettend in de gaten. Ze was erg trots op haar verfrissende fruit.

Na een tijdje legde hij de half opgegeten appel op de fontein en zei: "Ik ga je een geheim vertellen, Iduna. Niet ver hiervandaan ontdekte ik een plek waar een prachtige boom groeit. Het draagt vruchten in de vorm van die van jou, maar dan groter en met een diep gouden kleur."

"Oh!" lachte de Lentefee, "de vrucht mag dan groter en mooier zijn dan de mijne, maar ik weet zeker dat hij

niet de kracht heeft om jeugd en leven te schenken aan degenen die ervan eten."

'Ik ben bang dat je je vergist,' zei Loki. "Mensen die van de vrucht van deze boom hebben gegeten, zeggen dat de verfrissende kracht wonderbaarlijk is. Als je wilt, zal ik je naar het bos leiden - het is niet ver weg - en dan kun je deze vrucht, die veel aandacht trekt, vergelijken met die van jou. Ga je mee?"

"Ja," zei Iduna, die niet kon geloven dat andere appels vergelijkbaar waren met die van haar.

Loki ging voorop en Iduna, die haar schat droeg, volgde hem. Ze was een beetje verrast dat het bos zo ver van Asgard weg was, maar haar

verlangen om fruit te vinden dat mooier was dan de magische appels spoorde haar aan.

Uiteindelijk bereikten ze een weiland omzoomd door een dicht bos.

"Kijk," zei Loki, naar voren wijzend, "we zijn er bijna."

Plots viel er een donkere schaduw over Iduna's pad.

Sneeuwstorm, vermomd in het verenkleeft van een adelaar,

dook naar beneden, ving de Lentefee en haar gouden appels en snelde weg naar het bevroren noorden. Daar sloten de Vorstreuzen de gevangene op in een van hun ijspaleizen. Het duurde niet lang voordat de vreugdevolle vallei van de lente de afwezigheid van Iduna voelde. De bloemen hingen neer en vervaagden; het gras werd dor

en bruin, en het tedere groene gebladerte veranderde in verbrand oranje.

"Wat is er met Iduna gebeurd?" riepen de mensen. "Zie hoe de vallei verandert!"

Langzaam maar zeker baanden de Vorstreuzen zich een weg naar de vallei van de lente. Op een nacht slenterde Rijke vorst langs de rand van het bos en verdorde de bladeren en bloemen met zijn ijzige adem. De volgende ochtend hoorden de mensen het gehuil van de noordenwind. "We moeten de Lentefee vinden, anders gaan we dood," riepen ze.

In hun nood smeekten ze Odin, de wijze held die over Asgard regeerde, om een speciale raad bijeen te roepen om te bepalen hoe het geheim van Iduna's verdwijning ontdekt kon worden.

Odin riep zijn heldenraad bijeen en na ernstig nadenken besloten ze Loki, de Prins van Onheil, te ondervragen. Hij was nog maar zelden in Asgard gezien sinds de lentefee de vallei had verlaten. Een van de helden verklaarde dat de laatste keer dat hij Iduna zag, ze met Loki liep.

De Prins van Onheil werd opgeroepen om te verschijnen in de raad van helden.

'Vertel ons de waarheid,' zei Thor met een stem die trilde als het gebrul van een verre donder.

Toen bekende de laffe Loki het complot dat de vallei van de Lentefee en haar magische appels had beroofd.

'Loki,' zei Odin streng, 'ik beveel je Iduna terug te halen. Laat er geen vertraging zijn, want zelfs de helden van Asgard lijden onder haar afwezigheid!'

Loki wist dat hij dit laatste bevel niet kon negeren. Hij vermomde zich als een valk en snelde weg naar het noorden. Terwijl hij rond de ijsbergen cirkelde, zag hij Sneeuwstorm vissen vanaf de top van een grote rots. Loki daalde snel af, vloog in een van de openingen van het ijspaleis van de reuzen en baande zich een weg naar de plek waar Iduna op een bank lag te slapen. De onheilsprins stapte uit zijn vermomming en maakte de lentefee wakker.

'Loki,' riep ze. "Ben je gekomen om nog meer onheil uit te halen?"

"Ik ben door Odin gestuurd om je te redden," zei hij.

"Je kunt alleen ontsnappen met behulp van mijn magie."

Daarna transformeerde hij Iduna en de kostbare mand met appels, plaatste ze in een magische notendop, trok zijn valkenkleed aan en vloog weg naar Asgard.

Terwijl hij door de donkere lucht snelde, keek Sneeuwstorm op en zag hem.

"Het is Loki vermomd als een valk," zei hij. 'Hij neemt de Lentefee mee terug naar Asgard. Maar hij zal me niet ontsnappen! Onmiddellijk trok de reus zijn adelaarskleed aan en vloog achter Loki aan.

De mensen van Asgard keken angstig uit naar de terugkeer van Loki met Iduna.

Op de derde dag na het vertrek van Loki uit Asgard, zagen de mensen twee grote vogels bliksemsnel naar de stad vliegen.

"Het is Sneeuwstorm die Loki volgt," riepen ze. "Steek de vuren aan zodra Loki overgaat! Klaar! De vuren!" Een moment van ademloze spanning volgde! De valk raasde over de muren van Asgard. Onmiddellijk barstte er een

vuurzee los rondom de stad. De valk had de machtige race gewonnen. De adelaar wervelde ver boven de vlammen en keek neer op de stad. Met een kreet van wanhoop snelde hij terug naar het ijzige noorden. "De lentefee is weer terug", riepen de gelukkige mensen terwijl ze zich rond Iduna verzamelden. "Haar aanwezigheid vervult ons met leven en hoop. De mand met gouden appels is veilig in haar handen! Spoedig zal de hele natuur eerlijk en mooi zijn. De Lentefee is onze vreugde."